

2. Олексів І. Б. Теоретичні засади здійснення організаційно-економічних змін на підприємстві / І. Б. Олексів, Т. Ю. Лісович // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – Львів, 2013. – № 769. – С. 77-82.

ЖИТТЄВИЙ ЦИКЛ ОРГАНІЗАЦІЇ

Гребельник О.К.

Науковий керівник – Бельська Т.В., канд. держ. упр., доцент

У сучасному світі організація стала невід’ємною складовою, цілісною ланкою систем та взаємозв’язків, яку можна розглядати, як структуру у менеджменті, так і повноцінне органічне створіння. Як будь-яка «жива істота» не може існувати без певного, логічного порядку розвитку та занепаду, так і організація має певний життєвий цикл. Організації мають певні часові відрізки життєвого циклу, які передбачають зміни. Застосовуючи поняття життєвого циклу, можна побачити, що є чіткі етапи, якими проходить організація. Життєвий цикл організації – це, насамперед, передбачувані зміни з певною послідовністю станів протягом часу. Переходи від одного етапу до іншого є передбачуваними, а не випадковими.

Життєвий цикл організації використовується для пояснень того, як вона проходить через етапи народження чи формування, зростання, зрілості та спаду. Життєвий цикл, на нашу думку, наступні етапи: підприємництва, колективності, формалізації, створення структури та занепаду.

На етапі виникнення потрібно визначити стратегію конкурентної боротьби. Можливо це буде жорстока силова політика, чи помірна політика, яка дозволить фірмі пристосуватися до середовища ринку.

Наступний етап підприємництва характеризується відсутністю чітких цілей і задач, але наявністю високого творчого потенціалу. Для успішного переходу на інший етап необхідно залучення додаткових ресурсів.

На наступному етапі ми вже можемо сформувати місію організації, визначити рівень обов’язків в ній. На наступному етапі формується стиль керівництва, основні правила прийняття рішень та виконання їх.

Передостанній етап – один з найцікавіших. Саме в цей момент відбувається розширення виробництва продукції, розширення ринку збуту. Організація отримує нові рівні, має можливість створення філіалів та інше. Головне для керівництва – сформувати чіткий план для подальшого розвитку.

Останнім етапом життєвого циклу організації є занепад. Для цього можуть бути найрізноманітніші причини – криза, неправильне кері-

вництво, конкурентна неспроможність, відсутність ресурсів для виробництва чи збуту товару. Якщо організація знайде нові ринки збуту, то організація зможе відродитися. Такий процес є досить реальним.

Отже, модель життєвого циклу, на нашу думку, має такий вигляд: підприємництво, колективність, формалізація, створення структури та занепад.

ДОСЛІДЖЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Авиліані О.В.

Науковий керівник – Запорожець Г.В., канд. екон. наук, доцент

Однією з головних умов формування конкурентноздатної стратегічної перспективи розвитку підприємства є насамперед його інноваційна активність. Впровадження інновацій деталі частіше розглядається як єдиний спосіб підвищення конкурентноздатності товарів, підтримки високих темпів розвитку і рівня прибутковості.

Забезпечення конкурентоспроможності як окремих суб'єктів господарювання, так і національної економіки в цілому та їх інтеграцію у світове співтовариство можна досягти лише при умові розвитку інноваційної діяльності. Разом з тим зараз в Україні цей визначальний фактор економіки використовується недостатньо, що зумовлено вкрай несприятливими умовами для здійснення інноваційної діяльності. Недостатні темпи розвитку інноваційної діяльності пояснюються нестачею коштів і ресурсів для впровадження нововведень, слабкою зацікавленістю виробників у впровадженні нових розробок, руйнуванням виробничого апарату в промисловості і в інших галузях економіки, що стало причиною зупинки і закриття багатьох підприємств. Для українських промислових підприємств нерозв'язаною залишається проблема організації виробництва на основі формування інноваційного потенціалу та забезпечення результативності інноваційного процесу. Отже, постає необхідність пошуку та впровадження відповідних важелів, підходів та методів сучасної організації виробництва на підприємствах, спроможних підвищити інноваційний розвиток.

Проблема стратегічного управління інноваційним розвитком підприємства розглядалась з різних рівнів та різних позицій у роботах всесвітньо відомих вчених-економістів: І. Ансоффа, К. Боумена, М. Портер, А.А. Томпсон; значний внесок у розробку даної проблеми було зроблено також російськими та українськими вченими – А.В. Гриньов, Н.Т. Рудь, В.С. Пономаренко, Т.І. Лепейко, В.О. Василенко. Однак, великий потенціал, напрацьований у даній сфері вітчиз-